

אוצרות

גליון שבועי מאוצרותינו הגנוזים של רביה"ק רבינו נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

■ הנהלת מרכז ברסלב העולמי, מודיעה לעולים לפקוד את ציון רבינו הקדוש באומן, כי בהתאם להוראת הרבנים שליט"א, ייסגר מתחם הציון הק' לכניסת נשים, החל מיום רביעי ד' סיון עד ליום שני ט' סיון. - ציבור הנוסעים מתבקש בזאת לגלות הבנה ולשתף פעולה למען כבוד המקום וקדושתו.

■ אגודת משך הנחל הוציאה לאור שני חלקים ז' וז', בסדרת הספרים "שיח שרפי קודש", ובהם שיחות וסיפורים, מנהגים ואמרות קודש, אשר נשמעו מפי זקן אנ"ש הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל - הפצה בכל מוקדי המכירה החסידי ברסלב.

"דקנילו אורייתא ולא חכימו"

החדשות המסעירות לא הניחו לו לישון. הן גרמו לו לסערה איזומה. הוא ימנע את השידוך הזה - החליט בלבו - ויהי מה!

מיד עם הפציע השחר פנה פוטיאל לביתו של גביר העיירה ר' מנדל והחל לדבר בשטף:

"שמעתי אמש מהשדכן שאתם מועוניינים להשתדך עם הבחור אלעזר, מ'נקה הארובות' בעיירה, לא פחות ולא יותר, איני מבין איך זה עלה על דעתכם שידוך מוזר שכזה שלא נשמע דוגמתו?! הייתכן שר' מנדל הגביר הנכבד והנעלה, בר אוריין ובר אבהן, ישתדך עם בחור ריק ונקלה?! אתם יודעים מה משמעות הדבר?! מה הינכם עושים?! הלא הוא בור ועם הארץ, גם רוח וחסר כל נימוס בסיסי! בתך היקרה תסבול אצלו מרורות, חוס נא עליה ועצור בעוד מועד!"

ר' מנדל שותק. הוא אינו משיב דבר, רק מחייך כצופן סוד. סוחר ממולח הוא ואינו מוכן שיטעוהו, לא בכדי בחר לו את אלעזר לחתן. טביעת עין נפלאה יש לו לר' מנדל, והוא הבחין בסגולות נפלאות הטמונות בבחור הזה והחליט שההשקעה כדאית. הוא ייקחנו לחתן, ישקיע בו ויעלהו על דרך המלך, ואז יבהיק נוגה אורו.

הוא לא היה מוכן לענות לפוטיאל על טענותיו. הוא ידע היטב שהקנאה, הבערת פוטיאל על שלא בנו הוא שזכה להיבחר לחתן לגביר העיירה, היא המדברת מגרונו, ועל כן הניח לו להרצות את דבריו ופטרו במשיכת כתף.

פוטיאל לא נח ולא שקט, הוא שלח שליחים משליחים שונים, ניסה כך וניסה אחרת, אך ר' מנדל עומד איתן כצור ואינו מוכן לזוז מהחלטתו.

משראה פוטיאל כך, הגה בלבו רעיון שטני. הוא פנה לאלעזר עצמו ולחשו לו כממתיק סוד: "שמעתי מאנשים מהימנים שעומדים להציע לך שידוך עם גביר העיירה. ובכן, דע לך שזו אינה הצעה מעשית, הם חומדים להם לצון ורוצים לשים אותך ללעג וקלס. הגע בעצמך, ר' מנדל לא מצא חתן מתאים יותר?! הרי זה ברור שאין זה אלא משחק על חשבונך! ובכן, אל תהיה תמים, אל תסחף להצגה הזאת שתפצע את נפשך, שמע לעצתו של ידיד אמיתי ועמוד מרחוק".

הדברים הלחלו עמוק בנפשו של אלעזר, והוא אף הודה לפוטיאל שהחכימו ולא נתן לו להיות תמים וטיפש ההולך שולל אחר כל הבאים להתלווץ ממנו.

השדכן שהגיע אליו אח"כ זכה לקבלת פנים צוננת במיוחד, לא הועילו התחנונים וההבטחות, הוא כבר "חכם" דיו שלא להיסחף... ומה שלא הצליח פוטיאל עם ר' מנדל עצמו, הוא הצליח עם החתן שהחכים...

מידי שנה פונה אלינו מלכו של עולם, בהצעת שידוך נפלאה ביותר, שידוך שיביא לנו אושר שאין דוגמתו עלי תבל, ברוחניות ובגשמיות. "ביום חתונתו - זה מתן תורה".

אבל יש קטיגור שמקנא ואינו סובל זאת. מדי שנה הוא עולה למעלה ומקטרג לפני המחותן יתברך: "מלוכלכים הם בעונות ולא יצאחו לכולם, מה אנוש כי תזכרנו?! עתידים הם למחטי קמך!"

אך הוא יתברך אינו מביט אל און, הוא רואה את הסגולה הטמונה בתוכנו ובוחר בנו על אף הכל.

הקטיגור, שאינו מצליח אצל המחותן, פונה אל החתן עצמו: "אל תהיה תמים, אל תסחף, מה אתה חושב שפתאום אחרי שבועות תזכה להיות מחובר מוהר"ן ליקוטי הלכות ח"ז, ח"ב, ח"א ליקוטי תפילות ליקוטי הימי הדף שבת א ב ג ד ה ו

בשבוע האחרון שלפני "החתונה הגדולה", עלינו לעבוד רק על "מדת המלכות" - על אמונה ותמימות. רק להסכים להיות חתן למלך, לרצות ולכסוף בתמימות, לגשת לכך בהתחדשות...

אמיתית?! הרי אתה מכיר את עצמך, את הפכפכות ונטיותיך ותאוותיך הרעות!". אכן לעתים, מה שלא הצליח הקטגור עם המחותן הוא מצליח עם החתן ש"מחכים" ומפסיק להיות "תמים"...

כולנו מכירים את סופו המר של ה"חכם" ב'סיפורי מעשיות' (מעשה ט). שבהגיע אליו מכתבו של המלך, הקוראו לבוא אליו, ענה: "הלא מלך כזה, שיש לו ממשלה וגדולה כזו - ואני שפל ונבוזה כנגד מלך גדול ונורא כזה - איך יתיישב זאת בדעתי, שמלך כזה ישלח לקרוא לשפל כמוני?! וב"הכמתו" זו איבד את הכל.

הבה לא נחזור על אותה טעות. בשבוע האחרון שלפני "החתונה הגדולה", עלינו לעבוד רק על "מדת המלכות" - על אמונה ותמימות. רק להסכים להיות חתן למלך, לרצות ולכסוף בתמימות, לגשת לכך בהתחדשות, מבלי לחשוב איך זה יתכן.

אז ורק אז נראה איך שגם מו"ט שערי הטומאה יכולים להיטהר, ברגע אחד יכולה הזוהמא להפסק, כל החללים יכולים להתרפא וכל המידות הרעות יכולות להתקן.

השלך את "הכמתך" ואמור הנני! את השאר - הוא יתברך כבר יגמור עבורך.

חוק. הלימוד היומי

יום	ליקוטי ח"א	ליקוטי ח"ז	ליקוטי ח"ב	הימי הדף
שבת	כו.	רכו	קכג-קכד	כח
א	כו:	רכו	קכה-קכו	כט
ב	כה.	רכח	קכז-קכח	ל
ג	כה:	רכט	קכט-קל	לא
ד	כט.	רל	קלא-קלב	לב
ה	כט:	רלא	קלג-קלד	לג
ו	ל.	רלב	קלה-קלו	לד

יום של הפצה

א' סיון: לע"נ האישה חוה גולדה בת ר' יוסף לייב הונצה ע"י הר"ר חיים דוד גבירץ הי"ו
ב' סיון: לזכות יהושע בן פריידא אסתר וזוגתו שפרה בת אסתר שהזיווג יעלה יפה נתרם ע"י הר"ר אליהו גודלביסקי הי"ו
ה' סיון: לע"נ מרדכי בן ששון והאישה סמרה בת מרים הונצה ע"י בנם הרב יחזקאל ששון הי"ו

יו"ל ע"י
אוצרות
ברסלב

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50671 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 :פקס 02-9926066

דוא"ל: braslav@actcom.net.il

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

להיות חרש

פגם בחוש הריח ותחושת ההנאה שלהם מדברים רוחניים, כמבואר בליקו"מ בסוף תורה ב.

מסיבה זאת היו נזקקים לקיים את העצות המבוארות בתורה זו: להתחזק באמונה ולהזהר מכעס, ואפילו מכעס המשתלשל בכל הנבראים מרגע באפו שבכל יום ולהפכו ל'ברוגז רחם תזכור' ועל ידי זה זכו להתקרב לצדיק החרש וזכו שהוא ירצה להאיר להם מאור התכלית של הבריאה, שזה ענין לחם ומים שנתן להם, היינו שהאיר בהם התכלית עד שזכו למדת ההסתפקות, וגם כשנכנס באזנם איזה קול דסטרא אחרא - מיד האציל עליהם מאור התכלית שלו עד שבטלה אצלם התאוה לגמרי.

מכל שכן אנו קטני ההשגה, כמה אנו צריכים להתקשר לצדיק האמת ולגרום לו להתרצות להאיר לנו את התכלית! על ידי הארתו של הצדיק "החרש" ניכר גם אנו להיות חרשים כמוהו, ולהנצל מהקול החוזר מהבלי העולם הקורא לאדם לתאוות וגורמות לחרון אף ה' בבחינת 'כי רגע באפו' ומפילות את האדם לחיי רגע, חיי שעה, המעוררים "דינים" על האדם, כמו שכתוב "לרגעים תבחנונו". ואז נזכה לחיי אמונה שמאירה בה האמת בתכלית.

גם האורות הם שלושה: אור הישר הוא אלוקותו יתברך שממנו נמשך הקו הישר שבו ברא את העולם; אור החוזר הוא הצמצום הקדוש שממנו כל החסרונות והתאוות; ואור המורכב הוא כח הבחירה שניתן לאדם, לראות ולשמוע את האור-הקול הישר מתוך הקול החוזר.

וזהי מעלת הבעטלער החרש, ששמוע רק את הקול הישר ולא את הקול החוזר, ולכן היה דבוק תמיד בתכלית הבריאה, שהוא העולם הבא, וכבר בחייו לא חי חיי רגע אלא חיים נצחיים, חיי דביקות תמידית בחי החיים. לפיכך לא נצרך לעולם הזה אלא לדברים ההכרחיים לקיום הגוף, ושום קול של הסיטרא אחרא, הקורא לתאוות והבלי העולם הזה לא נכנס באזניו.

לעומת זה חבריו, שהיו אף הם צדיקים, והיו גם הם "חרשים", בכל זאת לא הגיעו לדרגתו, אלא שמעו - כל אחד לפי דרגתו - קצת מהקולות החוזרים מהבלי העולם. לכן לא היו דבוקים בתכלית הבריאה כמוהו, וכשבאו למקום שגברו בו הקולות החוזרים מהבלי העולם והתאוות, נפלו ממדרגתם, כי השוחד של העולם הסיט אותם מהסתכלות נכונה, ניבול הפה הפיל אותם מטעם ודיבור אמת, והניאוף

"קודם שאמר תורה יח אמר: **"יש פמה מיני חיים, וְהַפֵּל נִקְרָא חיים, אֲבָל הַיּוֹם חַיִּיתִי חיים טובים שְׁלֵא חַיִּיתִי מְעוֹלָם חיים פְּאֵלָה"**.

(חיי מוהר"ן ח')

בסיפורו הנפלא על שבעת הקבצנים - ז' בעטלערס - מספר רבינו על בעטלער חרש, שחי חיים טובים, כי הסתפק בלחם ומים. והיו עמו עוד עשירים, שגם הם הסתפקו במועט (וכדברי רבינו ש"ש כמה מיני חיים), אלא שהם, כשבאו למקום שיש בו ניאוף ושוחד וניבול פה, התקלקלו אצלם הטעם, הריח והמראה, וע"י שטעמו לחם ומים של הבעטלער חזרו להרגיש את כל הטעמים והריחות והמראות.

אותו בעטלער, מתברר, לא היה חרש, אלא שלא שמע את קול הבלי העולם הזה.

בכן, יש להבין מה ענין חירשות דייקא ל"חיים טובים"?

בליקוטי הלכות (פ"ר הלכה ג' [אישות ד'] יז, לב-לג ותחילת לד) מבאר מוהר"ת את סוד הניגון וכותב, שיש בניגונים קול ישר וקול חוזר וקול מורכב.

בעקבות הדורות בחסידות

בערב פסח של השנה שעברה, חלה ר' משה את החולי ממנו נסתלק. כאשר הגיע בנו לבקרו ושאל אותו: "מה יהיה עם פסח?" השיב: "למד ליקוטי הלכות ויהיה לך פסח" ... ובינו לבין עצמו לחש: "אבל מה יהיה עם שבועות?" ...

אכן, נסתלק בערב ר"ח סיון תשס"ח, כאשר מילותיו האחרונות שכתב בכתב ידו, כשהדיבור כבר ניטל מפיו, היו: "תן לי ספל מים וקערה לנטילה".

כעבור זמן קצר השיב את נשמתו המזוככת ליוצרו, בשיבה טובה.

נקודה

כל יהודי מחויב בידו את כלי הנשק שאיתו יכבוש המשיח את העולם - התפילה.

(על פי ליקוטי מוהר"ן חלק א' תורה ב')

בחזר צעיר היה ר' משה כאשר החליט ר' יום טוב לבנות כמו ידיו את בית הכנסת ברסלב בשכונת שערי חסד. הוא איתר שטח, וקבוצת הבחורים, ביניהם ר' משה, בנו אותו בלילות, בהיחבא מעין שלטון המנדט.

מספרים שעל כל שורת לבנים חדשה שהוקמה, יצאו הבחורים בריקוד ברחובה של עיר, לעיניהם המשתאות של פרושי שערי חסד ומשפחותיהם. בין הרוקדים היה כמובן רבי יום טוב.

יצוין, כי לאחר הסתלקותו של מורו רבי יום טוב, במשך יותר מיובל שנים, היה ר' משה הרוח-החיה, הבעל קורא, הגבאי וממארגני שלוש סעודות וכדומה, בבית הכנסת ברסלב שבשערי חסד.

מאותה שעה שקשר את עתידו הרוחני בתורתה של ברסלב, למד ר' משה היטב את אשר לומדים בבית מדרשה של ברסלב, היינו ללעוג מן העולם וקנייניו החמריים, שום מאורע ממאורעות העולם לא נגע ולא פגע בו, כולל גם מחלות ופגעים כאלו שרק יחידים "זכו" להם. וכך עבר את העולם כאשר הוא מורם בטפח מעל גבי הקרקע, כנוגע ואינו נוגע.

החסיד ר' משה'לה פרידמן זצ"ל

כבר בגיל י"ב החל משה'לה פרידמן לדרוש את ה', בלבו בערה אש אהבת ה' ומצוותיו. אמנם הוא בא ממשפחת "פרושים" יראים וצדיקים אבל לא מוצא את שאהבה נפשו.

סיפר ר' משה: "בשנים ההן, זכיתי להכיר צדיקים, גאונים ויראי ה' גדולים, כמו הגה"צ רבי דוד בהר"ן והגרי"מ חרל"פ. דלתו של הגאון רבי דוד בהר"ן פתחה היתה לפני תמיד, והוא קרבני קרבה יתירה. אך אני, הרגשתי שאיני מצליח להיות כמותם, איני חש רוויה בעבודת ה'. עד שבאחד הימים התבוננתי בעבודתו של השכן מ'שערי חסד', מחשובי חסידי ברסלב, רבי יום טוב זלוטניק, ומצאתי בו את שאהבה נפשי, בקרבתו, הרגשתי, אוכל להיות יהודי כשר. מאז לא זזה ידי מתוך ידו".

מאז ובמשך שבע שנים רצופות לא זזה ידו של משה'לה מתוך ידו של רבי יום טוב, הסנה הבוער באש אהבה לבורא, עמו התפלל, עמו למד, עמו יצא בלילות מחוץ לישוב - ל"הניעור בלילה" - לידו עמד גם ביזמו האחרון ובשעותיו האחרונות.

ני נשמחה תצאון

ר' אהרן, נקראו כל החיילים שהיו אבות לילדים צעירים אל המפקדה, שם התבשרו על שחרורם המפתיע.

אך ר' אהרן שם לבו, כי הוא היחידי שלא נקרא אל המפקד. התברר שמפקד הגדוד שלח אגרת לצאר ובה בישר לו על מילוי הפקודה, ובשולי האגרת הוסיף בקשה, היות ובמחנה עליו הוא מפקד שווה חייל בשם אהרן מהעיר קיבליטש המשרה שמחה על כל חיילי המחנה, מבקש הוא מהוד מלכותו, כי יתיר לו להשאיר אך ורק חייל זה בשירותו הצבאי.

האומנם יאלץ ר' אהרן, זה שרק בעטיו ארעו צירופי הנסיבות הפלאיות האלו, להישאר בגלות בנכר? האם דווקא שמחתו התמימית, תעמוד לו במקרה זה לרוועץ?

אלא שרבו ר' פנחס, כך הבטיח לאמר: בזאת השנה ישוב ר' אהרן הביתה!

הבטחתו, יחד עם אין ספור הדמעות והתפילות, לא שבו ריקם. כעבור זמן קצר התקבלה התשובה החד משמעית מארמון המלוכה - את צו הצאר אין לשנות, אפילו כמלוא נימה!

ר' אהרן המאושר שוחרר על אתר לביתו, אולם בבואו נודע לו כי ימים ספורים קודם לכן נסתלק מורו ורבו הצדיק לגני מרומים.

דברי ר' פנחס התקיימו במלואם, אחד מהם לא שב ריקם.

לפיכך מאריך הוא באמירת תיקון חצות מעומק הלב, כאשר כל מילה מקבלת משמעות עמוקה ומוחשית.

בשעות היום כולו שרוי בשמחה ומשרה שמחה על כל סובביו, כל העת מתנגן ניגון עליו מפיו. כך מופלא היה במידת השמחה, עד שאמרו עליו חסידיו ברסלב שהינו חד בדרא במידה זו.

באחד הימים, הרחק מקיבליטש, יושב רבו ר' פנחס מקיבליטש ואומר לתלמידיו, "צריכים אנו לסור לביתו של ר' אהרן, לראות את שלום בני ביתו". בהגיעם אל הבית, מצאו את זוגתו עומדת ליד עריסת הילד ובוכה בכי תמרורים. נכמרו רחמיו של ר' פנחס והוא אומר לה, "אם אשאר בחיים לשנה הבאה - איני יודע. אולם, מבטיח אני לך, כי בעלך ישוב הביתה בזאת השנה!" ר' פנחס יצא מביתה אך לא נח ולא שקט והבקיע בתפילותיו רקיעים.

באותה תקופה ילדה הקיסרית, אשת הצאר, בן. שמחה גדולה פקדה את בית הצאר, וברוב אשורו שלח הצאר פקודה לכל מחנות הצבא ברחבי שלטונו, כי כל חייל אשר לו ילד רך בביתו, פטור משירות צבאי. כאשר התקבל הצו במחנה בו שהה

היה זה תקופה קצרה לאחר נישואיו, עם לידת בנו הראשון, כאשר נקרא ר' אהרן מקיבליטש, להתייצב בצבא הרוסי. כיון שהיה גבה קומה ובעל צורה התקבל מייד על ידי המפקדים בצבא הצאר, ולא ניתנה לו האפשרות לחמוק מצו הגיוס. ככל החיילים החל את תקופת שירותו, שאמורה הייתה להמשך ארבע שנים.

הצאר, הידוע בעריצותו, לא דאג כלל למשפחות החיילים, ובבית נותרה זוגתו של ר' אהרן לבדה עם בנה הפעוט, באין לה מפרנס, אלמלא חסידי ברסלב, ידידיו של ר' אהרן, שנחלצו לעזרתה עד כמה שהשיגה ידם הדלה, יכלו האם ובנה לגווע חלילה ברעב.

במחנה הצבאי, הרחק מביתו, בודד בין חיילים נכרים מגושמים, שווה ר' אהרן, ולמרות הכול רוחו אינה נופלת בקרבו, ושמחתו ואמונתו התמידיות אינן עוזבות אותו. ובשעות הלילה בעמדו לבדו על משמר המחנה, ומעליו פרושים שמיים כהים זרועים באלפי כוכבים, הוא מתבודד ונושא תפילה לבוראו. ר' אהרן מרגיש שמצבו אינו אלא ביטוי לשכינה הקדושה, הנודדת מן קינה וביתה,

השבוע לפני...

השבוע לפני 199 שנה

■ כ"ד באייר שנת תק"ע - רבינו הקדוש בוחר את מקום קבורתו באומן.

ביום זה גילה רבינו הקדוש את דעתו מפורשות, כי רצונו הוא שמקום קבורתו יהיה בעיר אומן, העיר שבה נרצחו אלפים ורבבות יהודים על קידוש ה' במאורעות שנת תקכ"ח.

כחצי שנה אחר כך, ביום רביעי, י"ט תשרי תקע"א, נטמן רבינו הקדוש באדמת אומן, "העיר אשר בחר בה בחיים חיותו להקבר שם, כאשר נשמע מפיו הקדוש פעמים אין מספר. והשם יתברך עזרו, ורצון יראוי יעשה, ויבא בשלום, וינח על משכבותיו בשלום, כי שם המקום המוכן לו מששת ימי בראשית, לעסוק שם בתיקון העולם לדורות לכל מי שיבא אליו לשם ויאמר העשרה מזמורי תהלים הידועים אצלנו (תיקון הכללי), כאשר הבטיח בחיים חיותו. אשרי הזוכה לזה!" (מדבריו של רבי נתן, בספרו 'ימי מוהרנ"ת).

השבוע לפני 166 שנה

■ כ"ו באייר שנת תר"ג - שמחה בבית מוהרנ"ת.

ביום זה נולד נכד למורנו רבי נתן - בן לחתנו רבי ברוך ובתו מרת חנה צירל. על הבשורה המשמחת מספר רבי נתן במכתב שערך באותו יום לבנו ר' יצחק: "מול טוב! בתי, היא אחותך תחיה, ילדה כלילה הזאת שעברה, בן זכר למול טוב. יהי רצון, שיהיה לכולנו למול טוב, לששון ולשמחה ולישועה שלימה בכל מה שכל אחד צריך להוושע, אמן כן יהי רצון".

והוא מסיים בעניין דיומא: "השם יתברך יזכה אותי ואותו ואת כולנו, שנזכה על כל פנים מעתה להכין עצמנו כראוי על חג השבועות הקדוש הבא עלינו לטובה, לשפוך לבנו כמים נוכח פני ה' - כמה אנו רחוקים מקדושת שבועות, שהוא שכל גדול ודק, ורחמים גדולים ופשוטים, רחמים רבים מאד. אולי יתקן לנו, שנזכה על כל פנים מעתה לשום כל תשוקתנו וכוספנו ורצונו ותקוותנו להתקרב אליו יתברך באמת, בכל יום מחדש, מכל מקום שהוא... והשם יתברך יזכנו להשמחה של שבועות, ונשמח בדברי תורתך ובמצותיך לעולם ועד, כי רק הם חיינו".

לחידודא

חידה מס' 10

מורנו רבי יצחק אייזיק חתן רבינו הקדוש, עם מי מבנותיו של רבינו זכה להתחתן?

כדי לענות תשובה ניתן להתקשר למערכת הממוחשבת 02-99-50000, לאחר בחירת שפה הקישו 1-9-2-1, ולהשאיר הודעה עם שם, כתובת, ומס' טלפון. בין הפותרים נכונה עד יום שלישי בשעה 12 בצהריים, תערך הגרלה על זכות קניה בסך 50 ₪.

הפתרון לחידה מס' 9:

כמה ילדים היו לרבינו הק' רבי נחמן מברסלב?

התשובה הנכונה: שמונה ילדים נולדו לרבינו.

שש בנות ושני בנים, ר' שלמה אפרים ור' יעקב שנפטרו בצעירותם בחיי רבינו הקדוש, גם שתי בנות נפטרו בצעירותם, האחת שנולדה בשנת תקצ"ח ואחותה פייגא, לאחר הסתלקות רבינו הקדוש נשאו בחיים ארבע בנותיו, אדל שרה, מרים וחיה. (וסימנך אשמ"ח)

זכה בהגרלה השבועי: נחמן בתי-יעקב - עמנואל. בזכות קניה בסך 50 ₪

שאלה:

ידועים דברי חז"ל על הפסוק "צדיק מושל יראת אלוקים" (שמואל ב' כ"ג ג') – "אמר אלוקי ישראל... מי מושל בי? צדיק" (מז"ק ט"ז ע"ב).

האם דבר זה נכון גם ברוחניות, ויכול אדם לבקש מהצדיק שיצליח להתגבר על מידה רעה וכדומה?

תשובת הרב אברהם יצחק כרמל:

בליקוטי מוהר"ן תורה ל"ד, מזכיר רבנו מאמר חז"ל זה, והוא מבאר שעיקר הממשלה של הצדיק מתבטא בלעורר את לבם של אנשיו לעבודת ה'.

לכאורה אין כל קשר בין ההתעוררות שבכווחו של הצדיק להשפיע למקבלים ממנו, למאמר חז"ל זה שעוסק בכוחו של הצדיק לבטל גזירת שמים.

אלא שכשם שישנם גזירות מן השמים, בהן נגזר על האדם בגשמיות – כגון שנגזר עליו שיפסיד ממנו או שילקה בגופו ח"ו – באותה מידה ממש ישנן גזירות בעניינים רוחניים הנוגעים לנשמתו של אדם.

למשל, לפעמים נגזר על החוטא שהקדוש ברוך הוא יסתר ממנו כביכול וכתוצאה מכך הוא מאבד את הטעם בלימוד התורה או בתפילה, כשהכוונה העליונה היא לנסות אותו, עד כמה יתקשר להמשיך בעבודת ה', וגם כדי שאותם ייסורי נפש יזכרו את נפשו ובכך יסורו הקטרוגים מעליו.

ויש אשר נגזר על אדם שלא יסייעוהו מן השמים לעשות תשובה – כדוגמת האומר "אחטא ואשוב" ש"אין מספיקים בידו לעשות תשובה" – רק אדרבא מראים לו מן השמים הנהגה של ריחוק והוא חש, כביכול, את אותה בת קול יוצאת ואומרת "שובו בנים שובבים חוץ מאחר", כאילו ומן השמים מציבים בפניו מניעות קשות שקשה להתגבר עליהן.

לעתים אף נגזר על אדם שח"ו לא תועיל לו תשובה, כי להיכן ישוב מאחר שפגם? (עיין 'ליקוטי הלכות' תפילין הלכה ב' י"א).

על כל אלו וכיוצא בהם כותב רבנו הקדוש, שאותם אנשים שנפלו בהבלי העולם, עד אשר קלקלו והגיעו למצב שאינם יכולים לשוב אל ה' בכוחות עצמם, יש בכוח הצדיק לבטל מהם גזירת שמים, להאיר בהם מחדש את אור הקדושה ולהפוך את לבם לאש שלהבת י-ה עדי ישובו אל ה' בכל לבם ובכל נפשם.

בהקשר זה מסופר, שפעם ישבו כמה חסידים ועסקו בסיפורי מופתים מרבותיהם. בתוך כך פנו לרבי נחמן מטולטשין שנכח במקום וביקשו ממנו לספר איזה מופת מרבנו. קפץ ואמר: "מופת?! אני הוא מופת של רבנו!"

המעוניינים לשאול שאלות את הרבנים שליט"א

ניתן להשאיר הודעה במדור שאלות ותשובות במערכת הממוחשבת 02-9950000

ולחקש בתפריט הראשי 1-4-2

או באמצעות הדואר ל"אוצרות ברסלב" ת.ד. 50617, בית שמש, 99081.

כל יצא צבא בישראל:

כל אחד מישראל נקרא "יוצא צבא", כי כידוע יש בעבודת ה' שני מצבים, מצב של "עייל" – כניסה לעבודה, ומצב של "נפיק" – יציאה מהעבודה, שהם זמני עליה וזמני הירידה, וצריך לדעת לעבוד את ה' בשני המצבים, כמו שכתוב בוזהר: "זכאה מאן דעייל ונפיק" (אשרי מי שנכנס ויוצא).

אולם, עיקר ההתחזקות צריך האדם בזמן הירידה, כי אז היצר מתגרה מאד, ורוצה להפיל אותו לגמרי ולייאש אותו. דווקא אז צריך להתגבר מאד, לחטוף מה שיוכל בעבודת ה'.

לכן נקרא כל אחד מישראל יוצא צבא, שבזמן "היציאה", דווקא אז הוא צריך להתחזק ולהיות איש חיל ב"צבא" ה' ולא ליפול בדעתו כלל.

(על פי 'ליקוטי הלכות' ברכת הפירות הלכה ה' אות כ')

יחננו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם:

כל אחד צריך לדבר עם חברו בענייני עבודת ה' ולקבל מחברו התעוררות והתחזקות, אולם על המדבר עם חברו להכיר את מקומו ולא להכנס בגבול חברו, כלומר, לא כל דרך בעבודת ה' ולא כל הנהגה שטובה בשביל חברי, טובה גם בשבילי, כי כל אחד עובד את ה' לפי דרגתו ולפי שורש נשמתו.

כמו כן אל לו ליפול בדעתו כשהוא רואה שחברו מתעלה בעבודת ה', ואילו הוא מנסה ומתאמץ – ואינו מצליח. שכן לכל אחד ואחד יש את המקום שלו והדרך המיוחדת לו בעבודת ה', וכמאמר התם (ביספורי מעשיות) "זה המעשה שלו, וזה המעשה שלי".

זהו אפוא האזהרה שבתורה "יחננו בני ישראל איש על מחנהו" – שכל אחד יכיר מקומו בעבודת ה' ולא יכנס בגבול חברו.

(על פי 'ליקוטי הלכות' ברכת הפירות הלכה ה' אות כ')

דגל מחנה יהודה:

ביום יש י"ב שעות והם כנגד י"ב חדשי השנה וכנגד י"ב שבטי ישראל. חשיבות מיוחדת לשלושת השעות הראשונות של היום, שכן:

עיקר המלכות והחשיבות בישראל היתה לדגל מחנה יהודה, שהם שלושת השבטים שנסעו בראשונה, ועל שם יהודה אנו נקראים יהודים.

עיקר קדושת ישראל שופע בשלושת החדשים הראשונים בשנה, שהם מניסן – יציאת מצרים, ועד סיון – קבלת התורה.

עיקר השפעת האמונה בכל יום היא בשלושת השעות הראשונות של היום.

לכן יש לקרוא קריאת שמע של שחרית עד סוף שלוש שעות זמניות מהתחלת היום, כי אז הזמן המתאים לזכות לאמונה הקדושה ולקבל עול מלכות שמים.

(על פי 'ליקוטי הלכות' קריאת שמע הלכה ה' אות ו')

בעת צרה, בשעת מצוקה.
גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות

1-800-255-522

24 שעות ביממה

להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה, לרווח ופרנסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים